

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ТАВРІЙСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРОТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ДМИТРА МОТОРНОГО
РАДА МОЛОДИХ УЧЕНИХ ТА СТУДЕНТІВ**

**МАТЕРІАЛИ
ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
МАГІСТРАНТІВ І СТУДЕНТІВ**

**За підсумками наукових досліджень 2020 року
ФАКУЛЬТЕТ ЕКОНОМІКИ ТА БІЗНЕСУ**

Мелітополь 2020

ПРОБЛЕМИ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Абраменко В.В., Славов В.В., *vladimirabramenko1998@gmail.com*

Таврійський державний агротехнологічний університет

Економіка різних технологічних укладів характеризується якісними та кількісними характеристиками енергоспоживання. В залежності від рівня технологічного укладу, на якому знаходяться основні галузі економіки країни, формуються різні вимоги щодо реалізації політики енергозбереження та підвищення енергоефективності [1,с.8]. Фактор енергозбереження промислових підприємств є одним із визначальних для енергетичної стратегії.

Питаннями щодо та підвищення енергоефективності економіки України на вітчизняних промислових підприємствах займалися такі науковці, як В.Бурда, С. Корінний, І. Сотник, Д. Дрожжина, В.Льченко, Р. Севастьянов та ін.

Метою дослідження є визначення проблем енергозбереження в Україні.

Енергозбереження – це діяльність (організація, наукова, практична, інформаційна), яка спрямована на раціональне використання та економне витрачання первинної та перетвореної енергії і природних енергетичних ресурсів в національному господарстві і яка реалізується з використанням технічних, економічних та правових методів [4].

Більшість країн світу приділяють велике значення до енергозбереженню. Питання використання поновлюваних джерел енергії в країнах світу мають різні обставини. Для промислово розвинутих країн, що залежать від імпорту паливно-енергетичних ресурсів, це – енергетична безпека. Для промислово розвинутих країн, багатих енергоресурсами, це – екологічна безпека, завоювання ринків збуту устаткування, а для країн, що розвиваються, це – найбільш швидкий шлях до поліпшення соціально-побутових умов населення [3,с.70].

Енергозбереження та підвищення енергоефективності для України має свої характерні риси. Мета енергозберігаючої політики полягає не в обмеженні споживання енергоресурсів, а у підвищенні ефективності використання первинних енергоносіїв. В Західній Європі величина потенціалу енергозбереження дорівнює 10–20% обсягів споживання енергоресурсів, в Україні перевищує 45% [1].

Основними чинниками, що впливають на рівень енергозбереження є недостатність власних фінансових коштів для реалізації енергоефективних проєктів; наявність природних монополій та пов'язаних з цим ризиків; відсутність економічних стимулів впровадження нових технологій; втрати при передачі та споживанні енергоресурсів; високий рівень фізичного зносу технологічного устаткування на підприємствах тощо.

Згідно з Енергетичною стратегією України прогнозований потенціал енергозбереження в Україні складатиме у 2030 році 318,4 млн. ту. п., що майже у 1,5 раза перевищує існуючий рівень споживання первинної енергії. Впровадження заходів технологічного та структурного енергозабезпечення дозволить на 51,3 % зменшити рівень енергоспоживання у 2030 році – з 621 млн. ту. п. за існуючим рівнем енергоефективності до 302,7 млн. ту. п. за прогнозованим рівнем енергоефективності. [2, С. 96].

Результатом використання енергозберігаючих технологій на підприємстві є зменшення обсягу споживання ресурсів, а також зниження витрат на енергетичні ресурси. Основні напрями енергозбереження – це впровадження нових, удосконалення існуючих технологій та обладнання; скорочення втрат енергоресурсів; підвищення якості продукції, вдосконалення та скорочення втрат сировини та матеріалів; виявлення найбільш ефективних енергоносіїв [Севастьянов

Таким чином, практична реалізація завдання підвищення ефективного використання енергетичних ресурсів і впровадження енергозберіжливих заходів дозволить значно поліпшити екологічну обстановку, підвищити якість життя населення, підняти рейтинг економічного розвитку.

Список використаних джерел:

1. Енергетична ефективність України. Кращі проектні ідеї: Проект «Професіоналізація та стабілізація енергетичного менеджменту в Україні» (2016). Взято з http://io.iee.kpi.ua/sites/default/files/HANDBOOK_of_BEST_PRACTICES_2.pdf.

2. Енергетична стратегія України на період до 2030 року (Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 березня 2006 р. № 145-р) Взято з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/145-2006-%D1%80#Text>

3. Ільченко В.М., Новак Б.С. (2015). Енергозбереження та енергозабезпечення в Україні Вісник ЖДТУ, 3 (73), 69-73.

4. Закон України «Про енергозбереження» від 1.07.1994 75/94-ВР. Взято з <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/94-%D0%B2%D1%80#Text>

5. Севостьянов Р.В. (2013) Проблеми та перспективи енергозбереження на промислових підприємствах. *Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності*. 1 (Том 2), 107-110.

Науковий керівник: *Агеєва І.В., к.е.н., доцент кафедри менеджменту, Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного.*

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ КОНТРОЛІНГУ ПЕРСОНАЛУ В УКРАЇНІ

Бараннік Я.М., nataliia.bocharova@tsatu.edu.ua

Таврійський державний агротехнологічний університет ім. Дмитра Моторного

Однією з причин виникнення кризової ситуації на багатьох українських підприємствах є низький рівень менеджменту. Саме некваліфіковані та помилкові дії керівництва деяких підприємств привели значну кількість суб'єктів господарювання на межу банкрутства. Істотним фактором, який зумовлює прийняття неправильних управлінських рішень, є відсутність на вітчизняних підприємствах ефективної системи управління персоналом. В економічній літературі все більше визнання отримує сучасна система управління трудовим потенціалом підприємства - контролінг персоналу. Проблема та питання становлення та розвитку контролінгу персоналу велика увага приділена в роботах таких вчених та практиків як Манн Р., Майер Е. Данилочкина М.В., Виноградов С.Л., Петренко С.Н., Завгородній В.П., Аніскін Ю.П., Івашкевич В.Б., Мірошник М.В. [1-2].

Однак концепція контролінгу персоналу поки що фундаментально і системно не укладається в теорію і методологію менеджменту організації.

Більшість фахівців з управління підприємством під контролінгом розуміють функціональну систему планування, контролю, аналізу відхилень, координації, внутрішнього консалтингу та загального інформаційного забезпечення керівництва підприємством. Інакше кажучи, контролінг — спеціальна саморегулююча система методів та інструментів, яка спрямована на функціональну підтримку менеджменту підприємства і включає інформаційне забезпечення, планування, координацію, контроль і внутрішній консалтинг. Підкреслимо, що служби контролінгу безпосередньо не приймають рішення, а здійснюють їх підготовку, функціональну та інформаційну підтримку і контроль за їх реалізацією. Сьогодні підприємства АПК знаходяться перед гострою проблемою створення ефективних систем у сфері управління трудовим потенціалом. Необхідність розвитку трудового потенціалу визнається не тільки в теорії, але й на практиці. Для багатьох підприємств, що діють на міжнародних ринках, проблема побудови ефективних систем розвитку та навчання персоналу є однією із пріоритетних. У міру того, як зростають вимоги до внутрішньофірмових систем розвитку та навчання персоналу, виникає необхідність у якісному зростанні рівня послуг у цій сфері, а також оцінці ефективності вкладень у розвиток людських ресурсів. Таким чином, контролінг персоналу є інформаційною підтримкою прийняття управлінських рішень на підприємстві щодо формування, використання та розвитку персоналу. Погодимось з думкою економіста Майєра про те, що